

NEW YORK TIMES BESTSELLER

A HEART SO FIERCE AND BROKEN

harcos, megtört szív

fine
selection

A SÖTÉT, MAGÁNYOS ÁTOK
lenyűgöző folytatása

BRIGID KEMMERER

BRIGID KEMMERER

A
HEART
SO
FIERCE
AND
BROKEN

harcos, megtört szív

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

ELSŐ FEJEZET

HARPER

ZAVAR, HOGY NEM TUDOM, MENNYI AZ IDŐ.

Ezt az egyet nagyon hiányolom a washingtoni életemből, mert amikor leszáll az éj, sőt már a vacsorát is rég elfelejtettük, de Rhen még mindig nem tért vissza a szobájába, jó lenne tudni, hány óra van. Nem idegen tőlem, hogy a sötétben várakozzak, de kint a washingtoni utcán legalább nálam volt a bátyám mobilja, és azon számoltam a perceket.

Most azonban Diszi hercegnője vagyok, és Emberfall még nem jutott el arra a szintre, hogy elektromos áramot szolgáltatson.

Rhennel külön szobában alszunk, ahogy az a trónörököshöz és a szövetséges királyságot képviselő jegyeséhez illik, de lefekvés előtt mindig meglátogat.

Még sohasem késett ennyit. Egyáltalán nem szokott késni.

A forróság alábbhagyott, hűvös levegő áramlik be a nyitott ablakokon, és már a tűz is alig parázslík. Odakint fáklyák lobognak a Vasrózsát övező őroszlopokon, ezek az egyenlő távolságra elhelyezett jelzőfények biztosítják, hogy a kastélyra sose boruljon teljes sötétség.

Ez is más, mint régen. Amikor a Vaszrózsán átok ült, az órállások hidegen, sötéten és üresen meredeztek, hiszen csak Rhen, Grey és én laktunk a kastélyban.

Most mindenütt nemesek, szolgák és örök nyüzsgönek, sosem vagyunk teljesen egyedül.

Grey is elment. Hónapok óta távol van.

Fogom az ágyam melletti gyertyát, és a kandallóban izzó parázs-hoz tartom. Önkéntelen mozdulattal, mintha csak a villanyt kapcsolnám fel. Zo, a személyi testőröm és egyben a legjobb barátnőm, ma éjjel nincs szolgálatban, ki kell aludnia magát. Ugyanez igaz Freyára, a komornámra is. A szobájában már órákkal ezelőtt kialudt a fény, de én önző módon azt kívánom, bárcsak ébren lenne még. Jól esne néhány baráti szó.

Halk kopogás hallatszik az ajtó felől. Sietve kinyitom.

Nem Rhen áll a küszöbön, bár ő nem is szokott kopogni. Jake az.

Kiskoromban Jake szelíd és kedves volt, a tökéletes báty. Aztán kamaszodni kezdtünk, és miközben anyánk az ágyat nyomta, apánk nyomorba taszított minket. Jake akkora, mint egy kétajtós szekrény, és hogy legyen mit ennünk, munkát vállalt az uzsorásoknál, akik időről időre megjelentek a küszöbünkön. A kívülállók szemében Jake ölelni való mackóból félelmetes maffiózóvá változott.

A bátyám, bár csapdába esett Emberfallban, ebben a gyönyörű, ám vad és veszélyes országban, nem hazudtolta meg önmagát. Amikor idecsöppentünk, nem találta a helyét és nem volt biztos a dolgában, de időközben felnőtt a mesebeli Jacob herceg szerepéhez. Megnövesztette a haját, és úgy hordja a kardját, mintha azzal együtt született volna. Washingtonban senki sem mert ujjat húzni vele, és itt is sokan tartanak tőle.

Ma este komor az arca.

– Szia! – mondom halkán. – Gyere be!

Jake belép, én pedig óvatosan becsukom mögöttem az ajtót.

– Csodálom, hogy még fent vagy – jegyzi meg.

– Rhent várom. Én is csodálom, hogy még fent vagy – teszem hozzá rövid hallgatás után.

Jake habozik.

– Noah-val csomagolunk.

Noah a bátyám párja, eredetileg rezidensként dolgozott egy washingtoni kórház sürgősségi osztályán, és most ő a „gyógyító” a kassztélyban.

Felvonom a szemöldökömet.

– Csomagoltok?

– Reggel elmegyünk – közli rezzenéstelen arccal.

A hír olyan váratlanul ér, hogy megtántorodom.

Jake ajka halvány mosolyra húzódik.

– Nem örökre, Harp. Nyugi!

– De... *hogyhogy elmentek?*

A bátyám vállat von, idegesen tördeli a kezét, majd az ablakhoz lép.

– Hónapok óta itt dekkolunk. Tudom, hogy te szeretsz hercegnősdit játszani, én viszont úgy érzem magam, mintha ketrecbe zártak volna. – Jake rám pillant. – Csak néhány hétig leszünk távol. Maximum egy hónapig.

Felsóhajtok.

– Egy hónapig.

Sok minden történhet egy hónap alatt. Én már csak tudom.

– Így nem fogom tudni, mi van veletek – morgom. – És ha történik valami? Napokba, sőt *hetekbe* telhet, mire megkapjátok az üzenetemet. Még nem tudjuk, mi lesz Syhl Shallow-val, Rhen koronázásával vagy...

Jake jelentőségteljes pillantást vet rám.

– Megleszek, Harper.

– Attól még aggódhatok érted. – Egyszer már elszakadtunk egymástól, amikor Grey elrabolt Washingtonból, és már akkor is a kínok kínját éltem át, hogy nem tudom, mi van Jake-kel. Nem akarom, hogy megint ez legyen a vége. – Szóltatok Rhennek? Szerintem ő sem támogatná az ötletet.

Jake tekintete megkeményedik.

– Neki semmi beleszólása ebbe.

– Tudom, de...

– Amúgy tud a dolgról. Már beszéltem vele.

Elnémulok.

– Megkértem, hogy ne szóljon neked – teszi hozzá Jake. – Személyesen akartam közölni a hírt.

Megfeszül az ajkam.

– Hát akkor mindent elrendeztél.

– Nem, Harp. Még nem – mondja a bátyám, és egy pillanatra elhallgat. – Azt akarom, hogy te is velünk gyere.

– Jake! Nem lehet. Tudod, hogy nem lehet.

– Dehogynem. Te is kiszabadulhatsz innen, ugyanúgy, mint én. – Jake ellép az ablaktól. Megáll előttem, és halkán így szól: – Te sem tartozol neki semmivel. Nem kell itt virrasztanod, amíg hazaér.

– Egy egész országot kell irányítania – felelem. – Nem a kocsmában iszogat a haverokkal.

– Tizennyolc éves, ahogy te is – mondja Jake. – Feleségül mész hozzá? – kérdezi kisvártatva.

Elakad a lélegzetem.

A bátyám az arcomat fürkészi.

– Harp, tudod, hogy ez lesz a vége, ha itt maradsz. Rhen egy kamu országgal készül szövetséget kötni, méghozzá házasság útján.

Tudom. Persze hogy tudom.

Sokáig hallgatok.

Jake a kandallóhoz lép.

– Még nem válaszoltál a kérdésemre.

Házasság.

– Nem... nem tudom.

A bátyám egy fahasábot dob a tűzre, és megpiszkálja.

– Nem is kell tudnod. Erről beszélék. – A fahasáb tüzet fog, és Jake rám néz a válla fölött. – A pasid ne azért vegyen feleségül, hogy egyben tartsa az országát.

A kanapéhoz megyek, és lerogyok rá.

– Jake, de jó, hogy benéztél!

Jake ismét a tűz felé fordul, ami most már erősen lángol, és vörös-arany fénnel vonja be a bátyám haját.

– Tudom, hogy Washington sem volt egy leányálom, de itt sem javult a helyzetünk.

– Amikor eljöttünk Washingtonból, egy fickó éppen fegyvert fogott ránk – válaszolom.

– Tudom, tudom.

Jake elhallgat, de nem beleegyezően. Nem tudom, mit mondjak neki.

– Nem mehetek el, Jake.

– Szereted őt.

– Igen.

A bátyám felsóhajt, majd közelebb jön, és leül mellém a kanapéra. A vállára hajtom a fejem, és együtt bámuljuk a tüzet.

– Mindenki erről pletykál – szólal meg végül Jake. – Hogy nem ő a jogos örökös. Hogy Karis Luran újra támadni fog.

– Ezt már hónapok óta rebesgetik.

– Az emberek arról sutyorognak, hogy Diszi nem küldött csapatokat. Hogy a szövetségetek csak álca. – Jake elhallgat. Élesen rám néz. – Nem csak azért megyek el, hogy kiszabaduljak innen. Ki akarom deríteni, mi folyik a kastély falain kívül.

– Rhen sohasem csapna be minket.

Jake hosszasan fürkészi az arcomat.

– Az egész országot átveri – mondja végül. – Ha azt hiszed, hogy nekünk nem hazudik, nagyon naiv vagy.

Nagyot nyelek. Rhen nem ilyen.

– Ne kekeckedj, Jake!

– Nem kekeckedek. Csupán arra kérlek, hogy használd az eszedet! – A bátyám keserűen rázza meg a fejét. – Noah előre megmondta, hogy nem jössz velünk. Én azért reménykedtem, hogy legalább átgondolod a dolgot.

Elgondolkodva bámulom őt, a nyughatatlan testvéremet, aki mindenféle szörnyűséget művelt, hogy engem biztonságban tudhasson. A szíve mélyén kedves és együttérző. Tudom.

– Sajnálom.

Jake összeszorítja a fogát.

– Jó lenne tudni, hogy Grey él-e még.

– Igen – felelem sóhajtva.

– Engem más miatt érdekel, mint téged. – Jake rám néz. – Miatta estünk csapdába. – A bátyám fejcsóválva dörzsöli meg az állát. Megfeszül a teste. – Ha még egyszer idetolja a képét, nagyon megkeserüli.

Nem hat meg a fenyegetőzése. Grey valószínűleg meghalt. Vagy a túloldalon ragadt, ami ugyanolyan rossz.

– Miért haragszol rá?

Jake tekintetében viharfelhők gyülekeznek.

– Hónapok óta figyelem, milyen csúnyán kihasználnak téged, Harper.

– Senki sem használ ki...

– Dehogynem. Nagyon is. Grey azért ráncigált ide, hogy segíts megtörni egy átkot, amihez semmi közöd. És amikor megszöktél, *visszahozott*.

– Mert vissza akartam jönni.

És vissza is jöttem. Én nem bántam meg a döntésemet.

Csak most, amikor Jake szemébe nézek, ébredek rá, hogy *ő* viszont igen. Lehet, hogy megmentettem az életét, de csapdába esett, nem tud hazamenni.

Kattan a zár, és amikor oldalra nézek, meglepetten látom, hogy Rhen áll az ajtóban.

A hercegi öltözkét viseli, kék kabátja állig begombolva, a derekán kard. A tűz fénye aranyló csillogásba vonja a haját, ám a tekintete fáradt. Amikor észrevesz minket a tűz mellett, megtorpan. A feszültség szinte tapintható, nyilván *ő* is érzi.

– Bocsánat – mondja óvatosan. – Későre jár. Azt hittem, egyedül talállak.

Jake felsóhajt.

– Tényleg késő van. Én megyek is. – Hozzám hajol, és homlokon csókol. – Vigyázz magadra, Harper! Komolyan mondom.

Ez elviselhetőbbé teszi a korábbi szavait.

– Kösz, tesó.

Jake, mielőtt kilincs után nyúlna, megáll Rhen mellett.

– Holnap elmegyek – mondja neki.

– Pontosabban ma – feleli Rhen hasonlóan színtelen hangon. – Már elmúlt éjfél. – A sötét ablakra pillant. – Dustan majd elkísér, és öröket is adok melléd. Pirkadatkor távozhattok, ha megfelel.

Jake egy pillanatra kiesik a szerepéből, de gyorsan összeszedi magát.

– Jó.

Rhen felvonja a szemöldökét.

– Azt hitted, nem állom a szavamat?

– Azt hittem, kisebb gondod is nagyobb az enyémnél.

– Helyes meglátás.

Rhen kitarja az ajtót. Így jelzi, hogy Jake távozhat.

Jake tiltakozni próbál.

Rhen türelmes is tud lenni, ha akar, de ez most nem az a pillanat.

– Jake – mondom –, megkaptad, amit akartál.

– Közel sem.

De ennyi is elég, hogy a bátyám lehiggadjon. Kilép az ajtón.

Miután Jake elment, Rhen hozzám siet. A szeme alatti árkok minden nappal egyre mélyebbé válnak, sötét tartózkodás árad belőlük, ami, úgy tűnik, már sohasem enyhül.

– Minden rendben? – kérdezem, amikor közelebb ér. A tanácskozások után mindig úgy viselkedik, mint aki karót nyelt, de ma még súlyosabb a helyzet. Egészen távolinak tűnik. Olyan mogorva, hogy ha nem ismerném, megijednék tőle. – Mi történt? Késő van. Azt hittem...

Elakad a lélegzetem, amikor Rhen elkapja a derekamat. A szája az enyémre tapad.

Rhen olyan erős, olyan céltudatos, hogy mindig meglep a gyengédsége. Az előbb úgy vágott át a szobán, akár egy támadásra kész hadvezér, de most úgy csókol, mintha én lennék a kastély legbecsebbebb kincse. A keze jólesően melengeti a bőrömet a hálóing alatt, és puhán simul a derekamra. A kabátjára csúsztatom a tenyeremet, mélyen beszívom az illatát, és hagyom, hogy a közelsége eloszlassa a Jake által keltett aggodalmakat.

Rhen elhúzódik tőlem, de az ajka még így is az ajkamat súrolja. A pillantása az enyémbe fúródik.

– Már messziről megéreztem az aggodalmadat – mondja. A hüvelykujjával végigsimít az arcomon. – És még most is érzem.

Elpirulok, és lesütöm a szemem. A Rhen kabátját díszítő csatokkal babrálok, mintha meg akarnám igazítani őket, de természetesen szó sincs ilyesmiről.

– Jól vagyok.

– Harper! – mondja halkán Rhen.

Lefogja a kezemet.

Tetszik, ahogy kimondja a nevemet, ahogy megnyomja a szővégi R-et. Olyan, mintha dorombolna. Mindig olyan hivatalos, hogy szinte csak a nevem csempész némi cinkosságot a kapcsolatunkba.

Rhen az állam alá nyúl, és mélyen a szemembe néz.

– Mondd el, mi bánt!

– Jake az előbb közölte velem, hogy elmegy.

– Á! – Rhen felsóhajt. – A bátyád türelmetlen és vakmerő, az időzítés sem a legjobb. De nem dőlt össze a világ. Inkább menjen békével, mint hogy felfordulást okozzon a birodalmamban. Dustan majd a körmére néz.

– Meglep, hogy az őrparancsnokodat küldöd vele.

– Nem szívesen teszem, de nem sok emberem van, akiben megbízhatok. A királyi gárda még nem a leggyakorlottabb, de a fivéred mindenképp elmegy, akár tetszik, akár nem.

Igen, ez határozottan Jake-re vall.

Rhen elgondolkodva fürkészi az arcomat.

– Vagy inkább Zót küldjem?

– Ne! – Épp elég, hogy Jake elmegy, nem bírnám elviselni, ha a barátnőmet is elveszíteném. – Jake említette neked, hogy engem is magával akar vinni?

Rhen megmerevedik.

– Nem. És hogyan határozta?

Ezt szeretem benne a legjobban. Karakán és magabiztos, sosem inog meg, de hagyja, hogy *én* mondjam ki az utolsó szót.

– Nemet mondtam.

Rhen felsóhajt, és újra megcsókol.

– Olyan sokáig tartott, amíg rád találtam! Aggódtam, hogy a sors máris elragad tőlem.

A nyakához préselem a homlokomat, és mélyen beszívom melengető illatát.

– Nem megyek sehová.

Rhen némán ölel, de érzem, hogy még nem múlt el az aggodalma.

Az ajkamba harapok, nem akarom tovább feszíteni a húrt.

– Jake említette, hogy az emberek egyre többet pletykálnak a másikkal örökösről.

– Így igaz.

Rhen mellkasára szorítom a kezem, és eszembe jut, mit mondott Jake.

– Szólj már valamit!

Rhen drámai sóhajt hallat.

– Az örökös létezik. Hivatalos irat is van róla, apám pecsétjével. Fel akartam gyorsítani a koronázási eljárást, de a nemesek felszólítottak, hogy előbb szolgáltatassak bizonyítékot az utódlás kétségbevonhatatlan jogosságáról, én pedig igyekszem eleget tenni a kérésüknek.

– Hogyan találod meg az illetőt?

– Lehet, hogy hiába keresem. Lehet, hogy már nem is él. Kevés a nyom, amin elindulhatunk. Ha az anyja mágus volt, ahogy a feljegyzésekben áll, olyan varázsereje lehet, mint Lilithnek, a varázslónőnek. Lilith egyszer azt mondta nekem, hogy a mágia hálója nem vele ér véget, és érzi, hogy nincs egyedül. Emberfallban már évekkel ezelőtt betiltották a mágiát, de ha elterjesztjük, hogy valakinek varázsereje van, lehet, hogy nem bujkálhat tovább.

Lilith. Már a név hallatán megborzongok.

– Mi lesz, ha megtalálod?

– Ha mágus, pusztulnia kell.

Hátrahőkölök.

– Rhen!

Rhen nem felel. Nincs is szükség rá. A tekintete mindent elárul.

Hátralépek.

– Ő a *testvéred*.

– Nem. Csak egy idegen. – Rhen hangja könnyörtelen. – Egy kisebb örökkévalóságig vergődtem egy mágus csapdájában, majdnem beleroppant az országom. Nem hagyhatom, hogy Emberfall elpusztuljon.

Gyökeret ver a lábam és megfagy bennem a vér, pedig a tűznél állok. Nem tudom, mit mondjak. Rhen egyszer a szemem láttára ítélt halálra egy embert, de az megölte az egyik őrünket, és ha nem állítjuk meg, velünk is végzett volna.

Ez most más. Előre eltervezett. Szándékos.

Rhen előrelép, és megsimogatja az arcomat.

Amikor összerezzenek, megdermed.

– Nem akartalak felzaklatni – mondja halkán, és tudom, hogy komolyan beszél. – Azt hittem, ez nem lesz meglepetés a számodra. A saját szemeddel láttad, mit művelt Lilith.

Igen. Láttam. Halálra gyötörte Rhent. Aki tehetetlenül tűrte a megaláztatást.

– Biztosan igazad van – felelem, holott egyáltalán nem vagyok biztos benne.

Alig kapok levegőt, és a gyomorszájamra szorítom a kezem.

Rhen már bebizonyította, hogy minden erejével megóvja Emberfallt a széteséstől. És ez most sincs másképp.

– Ne húzódj el tőlem! – kéri halkán, és újfajta érzelmet fedezek fel a hangjában. Nem kiszolgáltatottságot, azt biztosan nem, de valami nagyon hasonlót. – Kérlek! Nem bírom!

Fáradtnak tűnik. Minden porcikája megfeszül. Mikor alhatott utoljára? Mély levegőt veszek, hogy elűzzem a remegést az ujjaimból, majd Rhenhez lépek, és átölelem.

– Mitől félsz? – kérdezem csendesen.

– Azt sem tudjuk, Lilith meghalt-e – feleli Rhen. – Ha megtalálja az örököst, ha ők ketten összefognak ellenem...

– Hónapok teltek el. Vagy ő esett csapdába a túloldalon, vagy Grey.

– Vagy Grey hűséget esküdött Lilithnek, amint láttuk, és Lilith csak a megfelelő pillanatra vár.

Grey azért ajánlotta fel a szolgálatait Lilithnek, hogy megmenten engem. Rögtön utána Lilith torkára szegezte a kardját, és eltűnt a túloldalon. Washingtonban.

– Grey nem segítene Lilithnek – felelem. – Rhen! Ő sosem lenne ilyet.

– Meg kell védenem a népemet, Harper.

Hozzám hajol, lelassul a légzése. Amikor az arcára tapasztom a tenyeremet, lehunyja a szemét. Volt egy pillanat, még hónapokkal ezelőtt, amikor Rhen, a szörnyeteg, ugyanígy simult a tenyeremhez, hogy lecsillapodjon. Akkor is félt. És most is.

– Már nem vagy szörnyeteg – suttogom.

– Öröket küldtem Grey anyjához Wildthorne Valley-be – mondja Rhen óvatosan.

A kezem megmerevedik.

– Mi? Mikor?

– A múlt héten – feleli Rhen. – Csak a rend kedvéért. Ma tértek vissza.

Grey azt mesélte nekem, hogy Lilith az egész családját kiirtotta, csak az anyját hagyta életben.

– Mit találtak?

– Az asszony eltűnt. Az ottaniak szerint már hónapokkal ezelőtt túladott a jószágain, és elköltözött. Senki sem tudja, hová. – Rhen elhallgat. – A pletykák szerint egy sebesültet bújtatott a házában, de senki sem látta a férfit.

Visszafojtom a lélegzetemet.

– Lehet, hogy Grey életben van – suttogom.

– Igen. – Rhen hangja kemény, de aggodalom és bizonytalanság vegyül bele. – A jelentések alapján erős a gyanúm, hogy Grey nagyon is életben van.

Ránézek.

– Grey sohasem szövetkezne Lilithtel, Rhen.

– Akkor miért nem tért vissza a Vastrózsába?

Értelmes magyarázatot keresek, de hiába.

– Karis Luran bármelyik pillanatban lecsaphat ránk – mondja Rhen. – Az örökös bármelyik pillanatban felbukkanhat. – És – teszi hozzá némi hallgatás után – Lilith is csak a megfelelő alkalomra vár, hogy bosszút állhasson.

Rhen mellére hajtom a fejem, és a csillagok szövevényét bámulom az ablakon át.

– Jaj, Grey! – sóhajtom panaszosan. – Merre vagy?

– Jó kérdés – feleli Rhen. Felsóhajt, a hangja egyszerre sóvárgó, szomorú és aggodalmas. Futó csókot lehel a hajamra. – Jó kérdés.

MÁSODIK FEJEZET

GREY

KÉSŐ DÉLUTÁN A NAP SÚLYOS TEHERKÉNT NEHEZEDIK RÁM, de nem bánom, mert az istállók csendesek, és a másik lovászfűtn kívül nem nagyon akad más társaságom.

Ez a legutolsó hely, ahol keresnének, így hát nem panaszkodom.

Verejték tapad a karomra, mágnesként vonzza a port meg a szalmát, miközben a vasvillát forgatom. A hőség egyre elviselhetetlenebb, csak utóbb csillapul, de már megszoktam. Worwick tornája csak sötétedés után kezdődik, senki sincs itt rajtam és Tychón kívül. Idővel aztán benépesül az istálló, férfiak szolongatják a lovakat, vagy marakodnak a bérelhető fegyvereken. Végül csapra verik a hordókat, és ahogy a felajzott tömeg előzönli az arénát, a lárma is egyre fülsiketítőbb lesz.

Az aréna azonban egyelőre üres, és az istállókra is ráfér a takarítás. Itt semmi sem emlékeztet a Vasrózsában megszokott fényűző életre, amiben az emberfalli királyi gárda parancsnokaként volt részem.

Tycho dudorászva takarítja a bokszoikat, a dallam olyan halk, hogy szinte beleveszik a lovak fűjtatásába. A fiú kis növésű a korához

képest, izmos, de sovány termete miatt inkább tizenkét évesnek néz-ném, mint tizenötnek, ennek ellenére gyors és ügyes. Sötétszőke haja az álláig ér, és sátorként borul kék szemére.

Tycho is szereti ezt a napszakot, igaz, ő más okból, mint én. A sör-től megmámorosodott férfiak néha mulatságra vágnak a torna után. Egyszer hallottam, hogy pénzt kínálnak Worwicknak, és arra kérik, adja kölcsön a fiút egy órácskára. Worwick fontolóra vette az ajánlatot.

A fiú elérte, hogy nélkülözhetetlennek tűnjön.

Már hetek óta tanítgatom, hogyan védje meg magát.

– Hány van még? – kiáltom oda neki.

– Három – kurjantja vissza. Végighúzza a karját a homlokán. – Ördög és pokol, de meleg van!

A napsugarak szögét méricskélem az istállóablakon keresztül. Maradt még néhány óránk napnyugtáig.

– Majd én megcsinálok. Te menj a Morgós Kutya! Jodi azt mondta, a héten kap friss rákot Silvermoonból.

A fiú kilép a bokszból.

– Hawk! Jodi kocsmája a város túloldalán van.

Hawk. Három hónap telt el, de még mindig nem szoktam meg ezt a nevet. Kisimítom a homlokomból a nedves tincseket, és elmosolyodom.

– Akkor szedd a lábad! A főtt rák darabja egy rézpénz.

Tycho felsóhajt, de aztán talpak csattogását hallok a folyosón.

– Ha nyerek, egy *tucatot* veszek belőle! – kiáltja hátra.

Nem fog nyerni. Hiába tanítgatom.

De azért egyre ügyesebb.

Amikor idekerültem, még javában a Lilithtel vívott küzdelmem terheit nyögtem. Hetekig rémálmok gyötörtek, fáradt voltam, és

gyenge. Az istállótakarítás és a fegyvertisztítás minden erőmet fel-
emésztette.

De miután felépültem, a monoton hétköznapiak sora egyre unot-
tabbá és izgágábbá tett. Hiányzott a Királyi Gárda szigora. A vasvil-
la meg a felmosóröngy nem pótolja az órákon át tartó gyakorlato-
zást és kardvívást. Már napkelte előtt talpon voltam, hogy a hajnali
derengésben körbefussam a várost, vagy megmásszam az aréna lét-
rás tetőoszlopait.

Nem tudom, Tycho mióta követett, amikor rajtakaptam, de még
a kezdet kezdetén lehetett, amikor folyton rettegtem, hogy lefülel-
nek. Szerencséje, hogy nem volt nálam a kardom.

Vagy talán az én szerencsém. A technikám sokaknak szemet szúrt
volna. Nem akarom, hogy ha valaki egy ügyes vívó után kérdezős-
kodik, minden ujj rám szegeződjön. Néha kardozunk egyet Tychó-
val a gyakorlásra kijelölt fegyverekkel, de csak a legalapvetőbb moz-
dulatokra szorítkozom, és sokszor hagyom nyerni a fiút.

Odakintről kocsinyikorgás hallatszik, amit a fuvaroslovak patájá-
nak súlyos kopogása kísér.

– Tycho! – harsogja egy férfihang. – Hawk! Nézzétek, mit hoz-
tam!

Worwick. Felsóhajtok. A jégtömbtől kezdve a rozsdás szögön át
a haláshulláig akármi lehet azon a kocsin.

A hőségre való tekintettel nagyon remélem, hogy nem az utóbbi.

Kilépek az istállóból, és a nadrágomba törlöm a kezem. Hatal-
mas láda hever a kocsin, magasabb, mint egy ember, és jókora da-
rab, a sarkainál összecsomózott szövet takarja. A fuvaroslovak csata-
kosak, habzik a szájuk.

Worwick mindig túlhajtja az állatokat. Muszáj lesz lecsutakol-
nom őket a futam előtt. Ma úgyis Tycho nyer.

Worwick olyan képet vág, mintha egy kupac ezüstöt talált volna. Szó szerint lepattan a bakról, ami a köpcös termetét elnézve nem kis mutatvány. Rongyot húz elő a zsebéből, és megtörölgeti izzadt homlokát.

– Ez hihetetlen! – mondja. – Egyszerűen hihetetlen!

– Mit hoztál? – kérdezem.

– Hol van Tycho? – Worwick vígan heherészik. – Látni akarom, milyen képet vág.

Elszaladt a kocsmába főtt rákért, amit nekem kell kifizetnem, ha még sokáig rabolod az időmet.

– Elküldtem a városba lókenőcsért.

– Ó, de kár! – feleli Worwick csalódott sóhajjal. – Akkor be kell érnem veled.

Az én képemet aztán lesheti, és ezt ő is tudja. Worwick sztoikusnak és fantáziátlannak tart. Eleget szolgáltam a trónörökös – legyen akár ember, akár szörnyeteg –, nekem édesmindegy, mit rejteget Worwick a lepel alatt.

Nem rossz ember, csak kissé faragatlan, és mindig azt nézi, hogyan tömheti meg a zsebét. Grey parancsnokként mélységesen le-sajnálám.

Hawkként is épphogy csak elviselem.

– Lássuk, mi ez! – mondom.

– Segíts szétbontani a vásznat!

A kötelek szorosak és dupla csomó van rajtuk. Már a második sarknál járok, amikor észreveszem, hogy Worwick lentről figyel.

Jellemző! A második kötél is megadja magát. Felhajtom a leplet.

Ez egy ketrec. És egy... számomra ismeretlen lényt látok magam előtt. Nagyjából emberszerű, a bőre sötétszürke, olyan, mint a felhős éjszakai égbolt. Lekötözött szárnyak nőnek ki a hátából, hosszú

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

farka ernyedten kunkorodik a ketrec padlózatán. A kezét és a lábát karmok díszítik, gubancos fekete haja csatakos az izzadságtól.

Nem mozdul.

– Egek! – kiált fel Worwick. – Tán elpusztult?

– Nem, de a végét járja. – Sötét pillantást vetek Worwickra. –

Meddig volt letakarva?

– Két óráig.

– Ebben a hőségben?

Worwick a szájához kap.

– Ajjaj!

– Itassuk meg!

Worwick nem mozdul, nekem kell leugranom a kocsiról, hogy hozzak egy vödört az istállóból.

A lény nem moccan. Visszamászok a kocsira, és leguggolok a ketrec mellé. A lény bordái lassan megemelkednek. Ezek szerint lélegzik. A kezemmel merem ki a vizet a vödörből, és a rácson keresztül a lény arcába locsolom. Az orra valamelyest keskenyebb, mint az emberé, az állkapcsa viszont szélesebb. A víz lecsorog a füstszerű bőrön.

– Mi ez? – kérdezem Worwicktól. – Hol szerezted?

– Ez egy kaparó. Azt mondták, északon fogták be, Syhl Shallow-n túl, a jégerdőben. Kártyán nyertem! Ma rám mosolygott a szerencse, fiam.

Kaparó. Legutóbb gyerekkoromban hallottam róla, de az már rég volt, nem sok mindenre emlékszem belőle.

– Azt hittem, ilyenek csak a mesében léteznek. Hogy legyen mivel ijesztgetni a gyerekeket.

– Tévedtél.

Újabb marék vizet locsolok a lény arcába, aztán szólomatni kezdem, mint a lovakat. Megrebben a szemhéja, de nem mozdul.